

CAPITOLUL 1

Obloanele legănându-se în vântul furios erau singurul semn al intrării ei. Nimeni nu o observase escaladând zidul din grădină al conacului întunecat, iar pe fundalul tunetelor și vuietului vântului în largul mării din apropiere, nimeni nu o auzi în timp ce se cățără pe conducta de evacuare, urcându-se pe pervaz și strecurându-se pe coridorul de la etajul al doilea.

Campionul regelui se lipi de un alcov la auzul pașilor care se apropiau. Ascunsă sub o mască neagră și glugă, își impuse să se contopească cu umbrele, să devină nimic mai mult decât o fâșie din întunericul din jur. O servitoare trecu pe lângă fereastra deschisă, bombănind în timp ce o închise. Câteva secunde mai târziu, dispăru în josul scării din capătul celălalt al coridorului. Fata nu observase urmele ude de picioare pe scândurile podelei.

Un fulger se aprinse, luminând coridorul. Asasina trase adânc aer în piept, recapitulând planurile pe care le memorase minuțios în cele trei zile în care studiase conacul de la periferia

Bellhavenului. Cinci uși pe fiecare parte. Dormitorul lordului Nirall era a treia pe stânga.

Ascultă cu precauție, căutând să distingă apropierea vreunui servitor, dar casa rămase tăcută în timp ce furtuna se dezlănțuia în jurul lor.

Tăcută și lină ca o fantomă, porni în lungul coridorului. Ușa dormitorului lordului Nirall se deschise cu un geamăt ușor. Așteptă următorul bubuit de tunet pentru a închide ușa în urma ei. Un alt fulger luminează două siluete dormind în patul cu baldachin. Lordul Nirall nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani, iar soția sa, brunetă și frumoasă, dormea liniștită în brațele lui. Oare ce jignire îi adusese regelui, de acesta îi voia cu atâta îndârjire morți?

Se strecură lângă marginea patului. Nu era treaba ei să pună întrebări. Treaba ei era să se supună. Libertatea ei depindea de asta. Cu fiecare pas către lordul Nirall, repetă din nou planul.

Scoase în tăcere sabia din teacă. Se înfioră în timp ce trase aer în piept, încurajându-se pentru ceea ce urma să facă.

Ochii lordului Nirall se deschiseră brusc, exact în momentul în care Campionul regelui își ridică sabia deasupra capului.

CAPITOLUL 2

Celaena Sardothien pășea mândră pe coridoarele castelului de sticlă din Rifthold. Sacul greoi din mâna ei se legăna cu fiecare pas, lovindu-i-se din când în când de genunchi. În ciuda pelerinei negre, cu glugă, care îi ascundea aproape în întregime chipul, gărzile nu o opriră în timp ce se îndrepta semeață către camera de consiliu a regelui Adarlanului. Știa foarte bine cine era ea – și ce făcea pentru rege. Fiind campionul regelui, îi depășise în rang. De fapt, erau puțini rămași în castel pe care nu îi depășise. Și chiar mai puțini care nu se temeau de ea.

Se apropie de ușile deschise din sticlă, pelerina măturând podeaua în urma ei. Gărzile postate de-o parte și de alta își îndreptară pozițiile când ea le salută scurt din cap, înainte de a intra în camera de consiliu. Cizmele ei negre nu făceau aproape niciun zgomot pe podeaua din marmură roșie.

Pe tronul de cleștar din centrul camerei stătea regele Adarlanului, privirea lui întunecată ațintită asupra sacului legănându-se dintre degetele ei. Așa cum făcuse în ultimele

trei dăți, Celaena îngenunche înaintea tronului și își plecă fruntea.

Dorian Havilliard stătea lângă tronul tatălui său – iar ea îi putea simți ochii de safir ațintiți asupra sa. La baza podiumului, întotdeauna, între ea și familia regală stătea Chaol Westfall, căpitanul gărzii. Celaena îl privi de sub umbra glugii sale, studiindu-i liniile feței. După expresia lui, putea la fel de bine să fi fost un străin. Dar asta era de așteptat și era doar parte din jocul la care deveniseră atât de pricepuți în aceste ultime luni. Chaol putea fi prietenul ei, putea fi cineva în care putea avea încredere, dar încă era căpitan – încă răspundea pentru viețile regale din această încăpere, mai presus de oricare altele. Regele vorbi:

– Ridică-te.

Celaena rămase cu fruntea sus în timp ce se ridică și își dădu jos gluga de pe cap.

Regele flutură o mână spre ea, inelul de obsidian de pe degetul său licărind în lumina după-amiezii.

– S-a rezolvat?

Celaena băgă mâna ascunsă de mânășă în sac și azvârli capul retezat spre el. Nimeni nu vorbi în timp ce căzu pe podea, o bubuitură surdă de carne țeapănă și putrezită pe marmură. Se rostogoli până la baza podiumului, ochii lăptoși întorcându-se către candelabrul de cristal de deasupra.

Dorian își îndreptă umerii, luându-și privirea de pe cap. Chaol doar se holbă la ea.

– S-a cam împotrivit, spuse Celaena.

Regele se aplecă înainte, studiind fața sfârtecătă și tăieturile zimțate de la gât.

– De-abia îl mai pot recunoaște.

Celaena afișă un zâmbet strâmb, deși gâtul i se încleștă.

– Capetele retezate nu călătoresc prea bine, zise ea. Cotrobăi din nou prin sac și scoase o mână. Iată inelul blazonului lui. Încercă să nu se concentreze prea mult pe bucata de carne putrezită pe care o ținea, duhoarea care se înrăutățise cu fiecare zi care trecuse. Îi întinse mâna lui Chaol, ai cărui ochi arămii erau distanți în timp ce o luă și o oferii regelui. Regele strâmbă din nas, dar cercetă inelul de pe degetul încremenit. Aruncă mâna la picioarele ei în timp ce examinează inelul.

În spatele tatălui său, Dorian se foi. Când Celaena se duelase în competiție, păruse să nu fie deranjat de trecutul ei. La ce se aștepta când avea să devină Campionul regelui? Deși ea bănuia că membre și capete tăiate ar întoarce pe dos stomacurile majorității oamenilor – chiar și după ce trăiseră timp de un deceniu sub domnia Adarlanului. Iar Dorian, care nu participase vreodată la o luptă, nu fusese niciodată martorul cozilor de oameni înlănțuiți îndreptându-se către eșafod... Poate că Celaena ar trebui să fie impresionată că el nu vomitase încă.

– Și soția lui? întrebă poruncitor regele, întorcând pe toate părțile inelul din mâna sa.

– E legată cu lanțuri de ce a mai rămas din soțul ei, pe fundul mării, răspuse Celaena cu un zâmbet crud și scoase mâna palidă și subțire din sac.

Purta o verighetă aurie, gravată cu data căsătoriei lor. I-o oferi regelui, dar acesta dădu din cap. Asasina nu îndrăzni să îl privească pe Dorian sau Chaol, în timp ce puse mâna femeii înapoi în sacul gros din pânză.

– Foarte bine, atunci, murmură regele. Ea rămase nemișcată în timp ce ochii lui hoinăriră asupra ei, apoi priviră sacul și capul de pe podea. După un moment prea lung, vorbi din nou: Aici, în Rifthold, are loc o revoltă crescândă, un grup de indivizi care ar face orice ca să mă detroneze – și care încearcă să se amestece în planurile mele. Următoarea ta sarcină este să îi stârpești și să scapi de ei înainte să devină o adevărată amenințare pentru imperiul meu.

Celaena strânse sacul atât de tare, încât o dureau degetele. Chaol și Dorian îl priveau pe rege acum, ca și cum ar fi fost, de asemenea, prima oară când auzeau de acest lucru.

Ea auzise zvonuri despre forțe rebele înainte să ajungă în Endovier – *întâlnise* rebeli învinși în minele de sare. Dar să existe o mișcare rebelă, luând amploare în inima capitalei; *ea* să fie cea care trebuie să îiucidă unul câte unul... Și planuri – ce planuri? Ce știau rebelii despre manevrele regelui? Alungă întrebările cât mai departe din mintea ei, până când nu mai fu posibil ca el să le citească pe chipul său.

Regele bătu cu degetele în brațul tronului, încă jucându-se cu inelul lui Nirall în cealaltă mână.

– Sunt câțiva oameni pe lista mea de trădători bănuți, dar îți voi da câte un nume pe rând. Castelul ăsta colcăie de spioni.

Chaol se crispă la auzul acestor cuvinte, dar regele își flutură mâna, iar căpitanul se apropie de ea, chipul încă fiindu-i inexpressiv în timp ce îi întindea Celaenei o bucată de hârtie.

Ea evită impulsul de a-l privi pe Chaol în ochi când luă scrisoarea, deși degetele lui, de asemenea, ascunse de mănuși, le atinseră în treacă pe ale ei. Păstrându-și expresia neutră, Celaena privi hârtia. Pe ea era scris un singur nume: *Archer Finn*.

Avu nevoie de fiecare strop de voință și de instinct de autoconservare ca fața să nu îi trădeze șocul simțit. Îl cunoștea pe Archer – îl cunoscuse de când avea ea treisprezece ani, iar el venise pentru lecții la Breasla Asasinilor. Era cu câțiva ani mai mare, deja un curtezan aflat la mare căutare... care avea nevoie de ceva antrenament pentru a se putea apăra de clienții mai geloși. Și de soții lor.

Nu îl deranjase niciodată pasiunea ridicolă și copilărească pe care ea o făcuse pentru el. De fapt, îi permisesese să își testeze abilitățile de flirt asupra lui, transformând-o într-un dezastru plin de chicote. Desigur, nu îl mai văzuse de câțiva ani – dinainte să ajungă în Endovier – dar nu îl crezuse